

SLOVO ŽIVOTA únor 2022

„Kdo ke mně přijde, toho jistě neodmítну.“ (Jan 6,37)

Toto Ježíšovo prohlášení je součástí dialogu se zástupcem, který ho po zázraku rozmnožení chlebů vyhledal a žádal po něm další znamení, aby v něj uvěřil.

Ježíš zjevuje, že on sám je znamením Boží lásky; dokonce je Božím Synem, který byl Otcem poslán, aby přivedl do jeho domu každé stvoření, zejména každého člověka, stvořeného k jeho obrazu. Ano, protože sám Otec již převzal iniciativu a přitahuje všechny k Ježíšovi¹ tím, že do srdce každého vkládá touhu po plném životě, tedy po společenství s Bohem a se všemi bližními.

Ježíš tedy neodmítne nikoho, jakkoli daleko se může cítit od Boha, protože vůle Otce je nikoho neztratit.

„Kdo ke mně přijde, toho jistě neodmítну.“

To je skutečně dobrá zpráva: Bůh všechny nesmírně miluje, jeho něha a milosrdenství se obracejí ke každému muži a ženě. Je trpělivý a milosrdný Otec, který čeká na každého, kdo - pobádán vnitřním hlasem - vykročí na cestu.

Často trpíme pochybnostmi: Proč by mě měl Ježíš přijmout? Co ode mne chce? Jediné, co po nás Ježíš ve skutečnosti chce, je nechat se jím přitáhnout, osvobodit srdce od všeho, co mu překáží, a s důvěrou přijmout Ježíšovu nezištnou lásku.

Je to ale také výzva, která podněcuje naši zodpovědnost. Když totiž zažíváme tak velkou něhu ze strany Ježíše, cítíme se i my vedeni k tomu, abychom ho přijímali v každém bližním²: muži či ženě, mladém či starém, zdravém nebo nemocném, z naší nebo jiné kultury... a nikoho neodmítali.

„Kdo ke mně přijde, toho jistě neodmítnu.“

Jedno křesťanské společenství v kanadském Quebecu žije Boží slovo a snaží se přijímat mnoho rodin přicházejících do jejich země z různých koutů světa: z Francie, Egypta, Sýrie, Libanonu, Konga... Všechny přijímají a pomáhají jim i v jejich začlenění. Znamená to odpovídat na mnoho jejich otázek, vyplňovat s nimi formuláře nutné ke statutu uprchlíka nebo k získání trvalého pobytu, domluvit se se školou, kterou budou děti navštěvovat, seznámit je s místem, kde budou žít. Důležité je také zapsat je do kurzů francouzštiny a pomoci jim s hledáním práce.

1 Srov. Jan 6,44.

2 Srov. Mt 25,45.

Guy a Micheline píšou: „Jedna syrská rodina, která do Kanady utekla před válkou, zde potkala jinou rodinu, která právě dorazila a byla ještě velmi dezorientovaná. Přes sociální síť aktivovala solidaritu a mnoho přátel se postaralo o nezbytné - o postele, pohovku, stoly, židle, nádobí, oblečení, knihy a hračky, které za podpory rodičů spontánně darovaly děti z našich rodin. Dostali více, než potřebovali, takže zase oni pomohli dalším chudým rodinám v jejich domě. Slovo života toho měsíce přišlo tedy ve správnou chvíli: ‚Miluj svého bližního jako sám sebe!‘“ (Mt 22,39)

„Kdo ke mně přijde, toho jistě neodmítnu.“

Toto Boží slovo můžeme proměnit v život tím, že budeme svědčit jako jednotlivci i jako komunity o tom, že Otec je nablízku každému člověku.

Může nám pomoci následující rozjímání Chiary Lubichové o milosrdné lásce. Chiara píše, že tato láska „dokořán otevírá naše srdce a náruč pro ubožáky (...), pro lidi sužované životem a pro kající hříšníky. Je to láska, která umí přivinout bližního, který bloudí, přítele, bratra nebo kohokoliv a nesčetněkrát mu odpustit. (...) Je to láska, jež skoupě neměří, a proto jí nebude skoupě naměřeno. Je to bohatší, univerzálnější a konkrétnější květ lásky, než jaký měla duše dříve. Tato láska poznává, že se v ní rodí podobné city jako u Ježíše, pozoruje, že se jí vůči všem, s nimiž se setkává, derou na rty jeho slova: ‚Je mi líto zástupu‘ (Mt 15,32). (...) Milosrdenství je tím nejzazším projevem lásky, projevem, který ji dovršuje. A láska vítězí nad bolestí, neboť bolest patří jen k tomuto životu, zatímco láska zůstává i do věčnosti. Bůh dává přednost milosrdenství před obětí.“³

L
e
t
i
z
i
a

M
a
g

3 Ch. Lubichová, Když jsme zakusili bolest, ve Výbor z díla, Jan Malík – Nové město, 2016, str. 134-135.